

Matija Ferlin/ Sad sam Lucky

Premda je gotovo na samom početku Ilice, nikad nisam kročio u Zagrebački plesni centar, nemam nekog posebnog razloga niti opravdanja, jednostavno, put, a niti okolnosti nisu me nanijele tamo. Naravno da tražim izgovore, jer da slučajno nisam odgovorio na jedan telefonski poziv, ne bih vidio, čuo, osjetio ono što se dogodilo tog četvrtka uz miris tamjana i lijepi muk u publici. Matiju Ferlina upoznao sam na Pulskom sajmu knjiga prije nekoliko godina, simpatičan mladić koji je poslije jedne dodjele Kiklopa u plesanju tanga nadmašio čak i tom smislu nedvojbenu figuru Milana Rakovca. U tango pripetavanju, pobjedu je ipak odnio Rakovac, najviše zbog svog bjelosvjetskog odjevnog stila, spomenut ću samo precizno omotanu svilenu maramu, tako u tonu s maramicom u džepiću prikladnog sakoa. Uglavnom, tog sam četvrtka pošao pogledati Matiju u predstavi koja nadmašuje plesnu predstavu, zavodljivija je i dinamičnija od dramskog kazališta, smiješnija od komedije, dramatičnija od trilera. On je, osim glazbe, scenografije i dramaturgije sve ostalo napravio sam, na tekst Srečka Kosovela, više od sad vremena uveseljavao nas je i rastuživao svojom finoćom, snagom i dubinom. Rijetko se vidi toliki umjetnički raspon, maštovitost i možda i najvažnije predanost svakoj emociji, svakom glasu ili pokretu. Postoje, čak i sitnice, koje nas trajno promijene, Matijina je predstava mnogo više od takve sitnice. Ona bi, da je nastala u nekoj drugoj kulturi i u nekom drugom vremenu zasigurno bila nešto na što se žurimo, čak i u reprizama. No i ovako je hrabro svjedočanstvo da postoje ljudi koji govore našim jezikom, a koje možete baciti u bilo koji dio svijeta, u bilo kakvoj crnoj noći ili nevremenu i oni će govoriti sve jezike, njih će svi ljudi razumjeti, oni će biti svačije nadahnuće i ljepota. To je, premda staromodno zvuči, snaga umjetnosti, u ovom slučaju umjetnosti Matije Ferlina.

Ivica Prtenjača, Večernji list - Kultura 28.04.2012.